

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci

žalobce: **FAIRWIND TRADING, s r. o.**, IČO: 07250185
sídlem Brod nad Dyjí 13, 691 81 Brod nad Dyjí
zastoupený advokátem JUDr. Radovanem Zubkem
sídlem Dykova 2230/2, 636 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2020, č. j. 54659/2020-MZE-16231,
sp. zn. 1RM13559/2020-16231

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný k odvolání žalobce potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 9. 2020, č. j. JMK 127066/2020, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 12 odst. 1 písm. a) zákona č. 226/2013 Sb., o uvádění dřeva a dřevařských výrobků na trh, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 226/2013 Sb.“). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že v období od 3. 4. 2019 do 3. 7. 2019 nepoužíval systém náležité péče při uvedení 22,99 m³ teakového řeziva dovezeného do České republiky dne 1. 4. 2019 a 23,82 m³ teakového řeziva dovezeného do České republiky dne 3. 6. 2019 na trh, ačkoliv k tomu byl povinný dle čl. 4 a 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 995/2010 ze dne 20. 10. 2010 (dále jen „Nařízení“). Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, dále správní orgán prvního stupně uložil žalobci povinnost úhrady nákladů řízení podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že na základě přezkumu rozhodnutí o přestupku z hlediska správnosti i zákonnosti neshledal důvod pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce v žalobě argumentuje, že správní orgán prvního stupně řádně nevymezil skutek, kterého se měl žalobce údajně dopustit, čímž zatížil rozhodnutí o přestupku vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce pro ověření skutečného významů dokumentů, kterými prokazoval existenci systému náležité péče, ve správním řízení taktéž navrhoval provedení důkazu ve formě vyjádření příslušného orgánu státu Myanmar, jak žalovaný, tak správní orgán prvního stupně však odmítl důkazní návrh provést, čímž měli zasáhnout do jeho práva na spravedlivý proces. Dále žalobce tvrdí, že žalovaný posoudil skutková zjištění správního orgánu prvního stupně v otázce zavedení systému náležité péče žalobcem a taktéž v otázce kvalifikace společnosti Double Helix Tracking Technologies Pte Ltd, 163 Tras Street, # 10-05 Singapore 079024 (dále jen „Double Helix“) v rozporu s podklady řízení. S odkazem na rozhodnutí švédského správního orgánu v obdobné věci namítá, že žalovaný a správní orgán prvního stupně postupovali v rozporu se zásadou legitimního očekávání jako obecně akceptovaného principu evropského správního práva. Konečně žalobce namítá, že správní orgány jsou dlouhodobě přesvědčeny, že není fakticky možné prokázat legálnost těžby teakového dřeva v Myanmaru před rokem 2017, žalobce tak byl ve správním řízení předurčen k neúspěchu.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v první řadě zmínil účel nařízení č. 995/2010 spočívající ve snaze o zabránění uvádění nelegálně těženého dřeva na trh Evropské unie. K zajištění tohoto účelu Nařízení č. 995/2010 i zákon č. 226/2013 Sb. povinují hospodářské subjekty, aby si nastavili systém náležité péče, přičemž v posuzované věci žalobce své povinnosti nedostál, neboť sice doložil legálnost zpracování teakového dřeva na pile, neprokázal však

legálnost procesu, který zpracování na pile předcházel. Jednalo se zejména o absenci dokumentace ohledně ročního plánu těžeb, povolení vstupu do lesa za účelem těžby, označení stromů určených k těžbě apod. Nedostatek systému náležité péče pak žalobce nemohl zhojit ani certifikací společnosti Double Helix, jelikož tato společnost nesplňuje kritéria stanovená v čl. 4 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 607/2012 ze dne 6. 7. 2012 (dále jen „prováděcí nařízení“). Žalovaný odmítl tvrzení žalobce o nemožnosti prokázání legálnosti těžby dřeva v Myanmaru před rokem 2017. Žalovaný proto uzavírá, že žalobu by měl krajský soud jako nedůvodnou zamítnout.

6. V replice k vyjádření žalovaného žalobce konstatoval, že v letech 2014 až 2016 uskutečnil systém náležité péče odpovídající tehdejšími podmínkám, což dokazuje dokument „Certificate of legality of timber products“, vydaný Ministerstvem přírodních zdrojů a životního prostředí Myanmaru (dále jen „MONREC“), přiložený ve spise. Následně žalobce napadl argumentaci žalovaného a správního orgánu prvního stupně v otázce prokázání legality těžby dřeva v Myanmaru před rokem 2017, kdy poukazuje na to, že v nově vydaných rozhodnutích s odkazem na zásadu jednotnosti řízení správní orgány „zamlčely“ v původních rozhodnutích svá vlastní tvrzení, že legálnost těžby dřeva nebylo možné žádným způsobem prokázat.

IV. Posouzení věci soudem

7. Krajský soud, za splnění podmínek pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.), přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
8. Podstatou předmětného sporu je odlišný náhled žalobce a žalovaného na institut *systemu náležité péče* dle § 11 zákona č. 226/2013 Sb. zavedený způsobem, který hospodářským subjektům ukládá čl. 4 odst. 3 a čl. 6 nařízení. Jelikož žalobce využil pro splnění části těchto povinností ověření třetí stranou (společnost Double Helix), je předmětem sporu i splnění kritérií certifikace nebo jiného režimu ověřování společností Double Helix dle čl. 4 Nařízení.

IV. a) Přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

9. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Je-li totiž rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).

10. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost v nejasném skutkovém vymezení spáchaného přestupku, neboť z něj nevyplývá, kterou konkrétní povinnost z výčtu čl. 6 odst. 1 písm. a) a písm. b) Nařízení měl žalobce porušit, protože citovaná čísla zmíněného článku obsahují celkem 11 dílčích povinností a správní orgán prvního stupně ji ve svém rozhodnutí konkrétně nevymezil. Žalovaný pochybil, když takové rozhodnutí potvrdil a vadu nenapravit, napadené rozhodnutí je tak rovněž nepřezkoumatelné.
11. S touto námitkou žalobce se ovšem krajský soud neztotožňuje, neboť k tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval a neopomenul žádné účastníkovy námitky. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech. V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správce daně. O takový případ se však u žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného nejedná.
12. K otázce dostatečné identifikace skutku a podřazení pod konkrétní skutkovou podstatu je třeba odkázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která uvádí, že o nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nesrozumitelnost se jedná rovněž v případě rozhodnutí, „jehož odůvodnění nedává smysl, z něhož by vyplývaly skutkové a právní důvody, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí. Rozhodující je, zda rozpory ve výroku či mezi výrokem a odůvodněním mohou být odstraněny výkladem, a to ve vazbě na další části výroku a odůvodnění rozhodnutí či kontext dané věci... Právě v návaznosti na trestněprávní doktrínu je třeba i v případě rozhodnutí o přestupku trvat na tom, aby jeho výrok zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65). Byť byly citované závěry Nejvyšším správním soudem přijaty ještě ve vztahu k předchozí právní úpravě dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jsou plně použitelné i na současný zákon o odpovědnosti za přestupky
13. Článek 6 odst. 1 Nařízení obsahuje výčty prvků systému náležité péče, které se skládají jednak z jednotlivých informací, které musí být hospodářský subjekt schopen kontrolním orgánům zpřístupnit (písmeno a) citovaného ustanovení), a také kritérií, jež mají splňovat zvolené postupy hospodářského subjektu k předejití rizika nezákonné těžby (dle písmena b) citovaného ustanovení).
14. Z výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že shledal žalobce vinného ze spáchaní přestupku dle § 12 odst. 1 písm. a) zákona č. 226/2013 Sb. tím, že ve vztahu k dodávkám teakového dřeva z Myanmaru neměl „v rámci systému náležité péče zavedeny postupy a opatření zajišťující přístup ke všem informacím definovaným v čl. 6 odst. 1 písm. a) nařízením a postupy posouzení rizik dle čl. 6 odst. 1 písm. b) nařízením, které by umožnily analyzovat a posoudit riziko uvedení nezákonně vytěženého dřeva a dřevařských výrobků z tohoto dřeva na trh, přičemž dle § 12 odst. 1 písm. a) zákona č. 226/2013 Sb., který spočívá v nepoužívání systému náležité péče“, jenž neměl Nařízením č. 995/2010 předepsané náležitosti.

15. I když lze souhlasit se žalobcem, že skutková věta výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřehledná, krajský soud s odkazem na výše citovanou judikaturu Nejvyšší správního soudu neshledal, že by zakládala vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o přestupku, neboť je zhojitelná výkladem s přihlédnutím ke kontextu věci a odůvodnění rozhodnutí o přestupku. Z výroku i z odůvodnění je patrné, že správní orgán prvního stupně ve skutkové větě shledal žalobce vinného z důvodů, že jednak neměl zaveden postup zajišťující přístup k informacím o dokladech nebo jiných informacích uvádějících soulad s použitelnými právními předpisy Myanmaru [šestá odrážka čl. 6 odst. 1 písm. a) Nařízení], jednak, že neměl zaveden postup posouzení rizik stran [čl. 6 písm. b) Nařízení] zahrnující certifikaci nebo jiný režim ověřování třetích stran.
16. Pokud se má krajský soud vyjádřit taktéž k možné nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o přestupku pro nedostatek důvodů, pak musí konstatovat, že v rozhodnutí o přestupku jsou uvedena skutková zjištění, na nichž správní orgán založil své rozhodovací důvody, z odůvodnění plyne vztah mezi skutkovými zjištěními, jejich hodnocením a právními závěry, rozhodnutí o přestupku je tedy přezkoumatelné. Koneckonců skutečnost, že žalobce s těmito právními závěry správních orgánů ve značné části žalobní argumentace podrobně věcně polemizuje, svědčí o tom, že byly z jejich strany předestřeny srozumitelným a seznatelným způsobem.

IV. b) Hodnocení důkazů

17. V dalším žalobním bodu se žalobce neztotožnil s hodnocením důkazu listinami, konkrétně příručkou „*Myanmar Timber Chain of Custody Process Document and Actors*“ a „*Certificate of legality of timber products*“ tak, jak jej provedl správní orgán prvního stupně a co následně žalovaný v napadeném rozhodnutí aproboval. Žalobce považuje za nelogické, aby MONREC vydalo právní akt, kterým by prohlašovalo, že teakové dřevo bylo legálně opracováno a byly dodrženy všechny postupy požadované právním řádem Myanmaru, a přitom mohlo pocházet z nelegální těžby. Žalovaný i správní orgán prvního stupně totiž po provedeném dokazování dospěli k závěru, že žalobce měl zaveden neúplný systém náležité péče, protože dokumentem „*Certificate of legality of timber products*“ prokazoval pouze legálnost zpracování teakového dřeva, nikoliv však legalitu procesů před samotným zpracováním, tedy těžbu a přepravu z místa původu teakového dřeva do zpracovatelského závodu. Žalobce považuje výše uvedené hodnocení důkazů provedené správním orgánem prvního stupně i žalovaným za rozporné s obsahem spisu, a tedy nezákonné. Žalobce proto v průběhu odvolacího řízení navrhl učinit důkaz dotazem na příslušný orgán MONREC, případně na velvyslanectví Myanmaru v Bruselu, aby byl objasněn význam dokumentu „*Certificate of legality of timber products*“. Tím, že žalovaný navrhovaný důkaz neprovedl, měl zkrátit žalobce na jeho veřejném subjektivním právu na spravedlivý proces.
18. Pro účely posouzení souladu vytěženého teakového dřeva s použitelnými právními předpisy Myanmaru dle šesté odrážky čl. 6 odst. 1 písm. a) nařízení správní orgány vycházely právě z příručky „*Myanmar Timber Chain of Custody Process Document and Actors*“ (dále jen „příručka“), vydaná MONREC a obsažená ve spisu, která obsahuje ve 30 krocích všechny nezbytné podmínky pro řádnou těžbu, zpracování a export teakového dřeva, dokument „*Certificate of legality of timber products*“ je pak zmíněn na straně 9 a pak blíže popsán na straně 177 jako součást kroku č. 27: Příprava dřevařských výrobků pro lodní přepravu.

19. Z rozhodnutí o přestupku vyplývá, že žalobce má sice k dispozici některé dokumenty požadované v krocích č. 8 až č. 11 příručky, kompletní dokumentaci však disponuje až k prokázání splnění povinností od kroku č. 22 dále. Na základě výše uvedených zjištění správní orgán prvního stupně konstatoval, že „pro předmětné dříví není doložen soubor dokumentů, které je nutné před provedením samotné těžby nebo v průběhu těžby opatřit, a tím splnit pro potřeby používání systému náležitě péče podmínku přístupu k informacím, které deklarují oprávnění k těžbě“. Správní orgán prvního stupně vycházel ohledně posouzení významu dokumentu „Certificate of legality of timber products“ z příručky, která na straně 9 uvádí, že certifikáty se týkají pouze procesů ve zpracovatelských závodech a nikoliv těžebních („upstream“) operací. Správní orgán prvního stupně proto dospěl k výše uvedenému závěru o neprokázání legality procesů předcházejících zpracování teakového dřeva na pile žalobcem, s čímž se žalovaný ztotožnil.
20. S tímto názorem se ztotožňuje i krajský soud. Zohlednil přitom z čl. 4 odst. 1 a 2 Nařízení, které vymezují jeho klíčový účel, a to zabránění uvádění nelegálně vytěženého dřeva na trh Evropské unie, k jehož naplnění jsou hospodářské subjekty povinovány používat systémů náležitě péče. Jsou to přitom hospodářské subjekty, které tíží důkazní břemeno ohledně prokázání legality těžby, zpracování a exportu dřeva na trh Evropské unie. Krajský soud považuje současně za stěžejní, že Nařízení směřuje přímo na nelegální těžbu, přičemž její legálnost musí být doložena doklady vydané v souladu s právními předpisy země původu těženého dřeva. Takové dokumenty pak uvádí zmíněná příručka vydaná MONREC. Z hlediska prokázání používání systému náležitě péče pak sama příručka uvádí, že dokumenty v ní odkazované mohou napomoci k prokázání výsledovatelnosti původu těženého dřeva.
21. Z obsahu správního spisu vyplývá, že pro dovoz 22,99 m³ teakového dřeva dne 1. 4. 2019 žalobce doložil dokumenty uváděné příručkou až od kroku č. 22: Příprava kmenů pro prodej. Pro dovoz 23,82 m³ teakového dřeva dne 3. 6. 2019 žalobce doložil pro část dodávky dokumenty uváděné v příručce již pro kroky č. 8 a č. 11, nejsou však kompletní a současně na ně nenavazují další dokumenty pro prokázání uceleného procesu zpracování teakového dřeva. Krajský soud má proto za prokázané, že žalobce neměl pro dodávky teakového dřeva všechny dokumenty, které zmiňuje příručka MONREC.
22. Žalobce však namítá, že dokumentem „Certificate of legality of timber products“ došlo ke zhojení těchto nedostatků, neboť by bylo nelogické, aby MONREC vydalo akt, který by sice potvrzoval legálnost zpracování teakového dřeva, toto dřevo by však současně pocházelo z nelegální těžby. Krajský soud s žalobcem nesouhlasí, neboť již sama příručka uvádí, že certifikáty (včetně „Certificate of legality of timber products“) se nevztahují pouze k těžebním procesům. Současně příručka na straně 177 uvádí, že tento certifikát je vydán po kontrole svázaných trámů, zda jejich zpracování odpovídalo normám pro danou oblast a zda budoucí exportované dřevo nepřekročí kvóty pro vývoz pro vyloučení, že se do zpracovatelského procesu dostalo neoznačené surové dřevo. Z tohoto popisu však nijak neplyne, že by při vydání certifikátu byla kontrolována legalita těžby a výsledovatelnost původu teakového dřeva. Krajský soud proto žalobní námitce nepřisvědčil, a naopak se ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobce neměl zaveden systém náležitě péče v souladu s požadavky čl. 6 odst. 1 písm. a) Nařízení. Žalobce tedy neunesl důkazní břemeno, neboť nedoložil doklady o souladu teakového dřeva s použitelnými právními předpisy Myanmaru.

23. K námitce neprovedení žalobcem navrhovaného důkazu dotazem na MONREC či velvyslanectví Myanmaru v Bruselu krajský soud uvádí, že dle § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění, nejsou správní orgány vázány důkazními návrhy účastníků. Žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na zásadu hospodárnosti a rychlosti řízení náležitě odůvodnil neprovedení navrhovaného důkazu, neboť usoudil, že by provedením důkazu nedošlo k bližšímu objasnění sporného skutkového stavu (viz náleží Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. I. ÚS 118/09, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Přílohou spisu je současně i vyjádření Velvyslanectví Myanmar v Bruselu ze dne 27. 4. 2020, provedení důkazu by tedy bylo taktéž nadbytečným. Neprovedení navrhovaného důkazu žalovaným tedy krajský soud nepovažuje za nezákonné, jak namítá žalobce.

IV. c) Postavení společnosti Double Helix

24. Žalobce dále namítá, že žalovaný a správní orgán prvního stupně řádně neposoudili, zda společnost Double Helix splňovala kritéria čl. 4 prováděcího nařízení pro certifikaci nebo jiného režimu ověřování třetích stran pro posuzování rizik spojených s uváděním nezákonně vytěženého teakového dřeva na trh. Dle názoru žalobce správní orgány zjistily skutkový stav neúplně, neboť vyhledávaly důkazy pouze v neprospěch žalobce, nikoliv v jeho prospěch, postupovaly tak v rozporu se zásadou vyšetřovací, která se dle § 50 odst. 3 správního řádu uplatňuje v řízení o uložení povinnosti (přestupku). Dle žalobce tak měly správní orgány posuzovat faktický obsah služby, kterou společnost Double Helix žalobci poskytla. Žalobce pak dále namítl, že správní orgány měly v souladu s požadavkem zásady legitimního očekávání rozhodování správních orgánů na území Evropské unie vzít v potaz, že švédský správní orgán SKOGSTYRELSEN (obdoba českého Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů) společnost Double Helix uznal jako autoritu oprávněnou k ověřování systému náležité péče dle čl. 4 prováděcího nařízení.
25. Z ustanovení druhého odstavce čl. 6 odst. 1 písm. b) Nařízení plyne, že systém náležité péče musí obsahovat taktéž postup posouzení rizik uvedení nezákonně vytěženého dřeva na trh. K zajištění souladu dokladů či informací s použitelnými právními předpisy mohou hospodářské subjekty využít certifikace či jiného systému ověřování prostřednictvím schémat třetích stran. Žalobce k tomuto účelu využil služeb společnosti Double Helix.
26. Správní orgán prvního stupně však v rozhodnutí o přestupku uvedl, že výsledky služeb prováděných společností Double Helix pro žalobce nelze považovat za splňující požadavky čl. 4 prováděcího nařízení, systém náležité péče žalobce tedy díky této vadě neobsahoval postupy posouzení rizik. Správní orgán prvního stupně vycházel předně ze záznamu videokonference č. j. UHUL/1335/2019/BN ze dne 24. 7. 2019, kterou provedl podatel podnětu na zahájení přestupkového řízení – Ústav pro hospodářskou úpravu lesů. Na videokonferenci společnost Double Helix na otázku, zda může doložit, že teakové dřevo těžené v letech 2014 až 2016 bylo těženo legálně, odpověděla zamítavě. Dále správní orgán prvního stupně vycházel z vyjádření společnosti Double Helix ze dne 22. 7. 2020, č. j. JMK107055/2020, ve kterém uvedla, že se nepovažuje za ověřovací orgán třetí strany ve smyslu čl. 4 prováděcího nařízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil argumentaci správního orgánu prvního stupně a navázal, že společnost Double Helix nemohla splnit požadavek čl. 4 písm. b) prováděcího nařízení, neboť neprovedla nejpozději jednou za 12 měsíců náležitou kontrolu na místě, s cílem ověřit dodržování právních předpisů Myanmaru, jak vyplývá z jejího vyjádření ze dne 22. 7. 2020. Společnost Double Helix v něm uvedla, že první kontrolu na místě provedla na začátku roku 2018. Těžba předmětného teakového dřeva však probíhala již od roku 2014, jak je uvedeno

v dokumentech „*delivery order*“ ze dne 21. 8. 2015 a „*certified letter*“ ze dne 27. 12. 2018, které jsou součástí spisu, společnost Double Helix tedy prokazatelně nemohla provádět kontroly na místě v souladu s požadavky čl. 4 písm. b) nařízení.

27. Žalobce však namítá, že správní orgány v rozporu s vyšetřovací zásadou neposoudily, zda společnost Double Helix (i přes jí předestřené tvrzení o vlastní nepřislušnosti), neposkytovala služby, které odpovídají jinému režimu ověřování postupů posuzování rizik systému náležité péče dle čl. 6 odst. 1 písm. b) nařízení. Správní orgány tedy měly z moci úřední vyhodnotit, zda faktický obsah prováděné služby nebyl oním režimem ověřování.
28. S odkazem na výše uvedené skutkové závěry správního orgánu prvního stupně a žalovaného nemůže krajský soud námitce žalobce přisvědčit, tím spíše, že je třeba přihlížet i k jednoznačnému vyjádření společnosti Double Helix o tom, že se necítí být způsobilá k certifikaci či jinému režimu ověřování. Nicméně i bez ohledu na toto vyjádření žalobce neprokázal, že společnost Double Helix splňovala požadavky čl. 4 prováděcího nařízení, konkrétně, že provedla ve stanovených lhůtách kontroly legality těžby teakového dřeva na místě. Žalobce tak ve správním řízení neprokázal, že má zaveden prvek systému náležité péče spočívající v postupu posouzení rizik, jak mu ukládá čl. 4 odst. 2 Nařízení, a dopustil se proto přestupku dle § 12 odst. 1 písm. a) zákona č. 226/2013 Sb.
29. K návrhu žalobce, aby správní orgány s odkazem na zásadu ochrany legitimního očekávání předvídatelnosti rozhodování správních orgánů států Evropské unie zohlednily závěry švédského správního orgánu SKOGSTYRELSEN o kvalifikaci společnosti Double Helix, krajský soud obecně uvádí, že z rozhodnutí o přestupku, ani z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by správní orgány obecně odmítaly, že by společnost Double Helix nemohla být uznávanou autoritou pro ověřování postupů posouzení rizik, jak však bylo výše vypořádáno, v nyní posuzovaném případě skutkové okolnosti vylučují, aby společnost Double Helix splňovala požadavky čl. 4 písm. b) prováděcího nařízení, neboť neprovedla požadované kontroly na místě.
30. K námitce zohlednění zásady legitimního očekávání krajský soud podotýká, že v obecné rovině by správní orgány členských států Evropské unie nepochybně měly při výkladu Nařízení postupovat předvídatelně, aby v různých členských státech nebyl totožný právní předpis vykládán odlišným způsobem. Jak ale správně upozornil žalovaný, při vydávání správních rozhodnutí vždy záleží na konkrétních skutkových okolnostech a nelze pouze obecně převzít závěry správních orgánů, které sice vykládají stejnou právní normu, avšak v naprosto odlišné skutkové věci. Krajský soud na okraj poznamenává, že ve věcně velmi podobném případě jako je tento Státní rada Nizozemského království v rozhodnutí ze dne 4. 8. 2021 ve věci X (202001376/1/A3) dospěla ke stejnému závěru jako žalovaný a správní orgán prvního stupně, tedy že společnost Double Helix nemohla v Myanmaru kontroly na místě provádět před rokem 2018 a nebyla tedy oprávněna ověřovat systém náležité péče.

IV. d) Nemožnost prokázání legality těžby před rokem 2017

31. V poslední žalobní námitce žalobce s odkazem na zásadu jednotnosti správního řízení tvrdí, že správní orgán prvního stupně ve svých úkonech, které předcházely vydání rozhodnutí o přestupku, dlouhodobě uvádí, že je fakticky nemožné dokázat legalitu těžby teakového dřeva v Myanmaru před rokem 2017 a žalobce byl proto uveden do schizofrenní situace, neboť po něm bylo požadováno doložení skutečností, o nichž předem ví, že jsou předem vyloučena. Žalobce konkrétně poukazuje na odůvodnění příkazu ze dne 23. 12. 2019, č. j. JMK 282018/2019, kterým správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu.

Žalobce podal dne 30. 12. 2019 proti tomuto příkazu odpor, dle § 150 odst. 3 správního řádu byl tedy příkaz zrušen a nenabyl právní moci. Žalobce dále poukazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 2. 2020, č. j. JMK 23795/2020. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal a žalovaný jej zrušil svým rozhodnutím ze dne 8. 6. 2020, č. j. 16294/2020-MZE-16231 a věc vrátil k novému projednání. Rozhodnutí, na něž žalobce odkazuje a které má obsahovat tvrzené úvahy správního orgánu prvního stupně o předem nemožném dokazování legálnosti těžby teakového dřeva v Myanmaru před rokem 2017, tak nenabyl právní moci.

32. Krajský soud rovněž tuto námitku jako nedůvodnou zamítl, neboť rozhodnutí o přestupku a napadené rozhodnutí neobsahuje žalobcem tvrzenou argumentaci, což ostatně uznává i sám žalobce, a proto se snaží argumentovat, že správní orgány kontinuálně zastávají stále stejné stanovisko, avšak nyní pouze „mlčky“. Krajský soud současně poznamenává, že nemůže přihlížet k obsahu rozhodnutí, která nejsou pravomocná a nemohou tedy měnit, rušit či zakládat konkrétní subjektivní práva či povinnosti, tato rozhodnutí právně neexistují (viz např. rozhodnutí Nejvyšší správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 9 Ads 147/2015-24).

V. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
34. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. října 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu